

er saa midkjer for Regjeringens Lovudkast med de 18 Millioner. (Ni mestad: Nei!). Det ærede Medlem har maaskee for Diebliffet en vis Svagthed for at anvise os den Vej, temmelig let at gjøre store Udgifter til offentlige Foretagender, for at skaffe Arbejde i Landet eller deslige; det er muligt, at det ærede Medlem igjennem det Slægtskab, der er imellem Sberne, kan lade sig friste ind paa endog at ville begunstige dette 18 Millions-Forslag (Ni mestad: Nei!). Ja, det skulde være mig kjært, om han vilde lade det være. Jeg sætter saa megen Priis paa hans vægtige Stemme imod et Forslag, at det skulde være mig kjært, om han vilde lade Regjeringens Forslag falde og lade det gaae sin egen skjæve Gang efter Fortjeneste. Naar der nu er Spørgsmaal om Vibeholdelsen af denne Tverbane, for at komme til Noget, saa vil jeg spørge det ærede Medlem for Odense (Schovelin), hvorledes han kan komme til en Jernbane, som skal munde ind paa den Jernbane, der fører Sønder paa og til Kjøbenhavn — hvorledes han kan komme til den paa den vestlige Deel af Sjælland, uden at den paa eet Sted maa overskjære Sjælland? Det ærede Medlem siger: Stedet kan være slet valgt; ja, alle de fra Ribe Amt, der ere her tilstede, ville rimeligviis sige: at alle de Veie, man anlægger fra Kolbing til Hjerting, ere slet valgte, og de ville rimeligviis ogsaa komme til at sige, at Jernbaner til Hjerting, med Gaab om Forbindelse med Lowestofte og Hull, ere slet valgte Anlæg. Jeg skal indrømme, at dersom det havde været mig, der havde affattet Planen til den Bane, der skulde gaae over til det vestlige Sjælland, saa havde jeg ikke nævnt Varde, men jeg er af et meget spjeligt Gemht; fordi jeg ikke kan faae min Villie: heelt igjennem, derfor forkaster jeg ikke absolut Noget (Munterhed!). Ja, det har viist sig ved saa mange Keiligheder; jeg lader Alle, lige indtil Regjeringen, handle i Fred, naar de kun nogenlunde gaae min Vej, og jeg haaber ikke ved Omstiftninger og Omvæltninger at faae alle mine Hensigter op-

nåaede, og saaledes ogsaa i nærværende Tilfælde. Man maa jo lægge Merke til, at dersom Regjeringen skulde finde, at Retningen af den Bane, den har foreslaaet, ikke var heldig — dersom jeg var imellem dens Sagkyndige, vilde jeg meget snart finde, at den ikke var heldig — saa staaer det jo til Regjeringen ikke i dette Dieblif at afflutte, og om et halvt Aar at skaffe Berigtigelse af Banens Retning. Naar den ærede Minister holder for, at det skulde være saa overordentlig urigtigt at gjøre Forandringer med Projecter af denne Art, saa troer jeg, han har Uret deri. Det er det Characteristiske ved alle Love, der gaae ud paa at give Bemyndigelse, at naar Den, der faaer Bemyndigelsen, føler, at han vil kunne udrette Noget, som vel gaaer i samme Aand, men ikke i samme Retning som Bemyndigelsen, saa maa han skaffe den fornødne Forandring i Bemyndigelsen tilveie. Der er stor Forskjel imellem de Love, der, om jeg saa maa sige, styre Landet og tredie Mænd, og de Love, der alene styre Regjeringen; med Hensyn til de sidste er der aldeles ingen Banstyrelighed ved at fremlægge de Forandringer, som man anseer nødvendige. Denne Lov af Ake Marts 1857, denne Tverbanelov, indeholder ogsaa kun en Bemyndigelse, der indeholdes ikke paa nogen Maade deri nogen tvungen Forpligtelse, og det vilde uden Tvivl have været meget bedre, om Regjeringen var kommen til at gjøre os opmærksom paa, at vi havde gaaet en saadan finantiel Krisis igjennem, at det nok var værd at faae stadfæstet, om denne Bemyndigelse; skulde staae ved Magt; thi hvad er det, vi komme til ved denne Fremgangsmaade, ved denne Holden fast ved, at der ikke skeer Forandring i Love, som kun give en Bemyndigelse? Vi komme til at indskrænke Bemyndigelsen til en meget kort Varighed, thi vi lære efterhaanden, at vi ikke kunne vente, at der vil blive arbejdet og virket i Samstemning med os, naar vi ikke saa at sige sætte Kniven paa Struben.